

[Henning Rasmussen]

fornuft i at sælge værdifulde og i de fleste tilfælde indtægtsgivende aktiver for at skaffe en engangsindtægt til at fylde i det hul, der burde fyldes varigt og forsvarligt ved at få arbejdsløse sat i sving i det private erhvervsliv. Det er også derfor, vi har sagt nej til de fleste – men ikke alle – af disse salg.

Nu foreslår finansministeren, at der til næste år skal sælges yderligere aktiver for 1½ mia. kr., og det drejer sig nu i høj grad om aktiver, der klart giver overskud.

Jeg skal ikke gå i detaljer med argumentationen imod at sælge klart overskudsgivende statsaktiver, bare nøjes med at sige, at den engangsindtægt, man dér kan forvente at få, ikke vil kunne blive af sådan en størrelsesorden, at det kan opveje de tab, staten vil komme til at lide i de efterfølgende årtier. Måske nok på den korte sigt – en halv snes år – men absolut ikke på den lange sigt.

Så vil regeringen nedskære lønsummen, altså lønudgifterne til statens ansatte, med 4 pct. Det er en betydelig stramning i forhold til de nedskæringer på 2½ pct. om året, som man hidtil har gennemført. Det kan derfor kun gennemføres ved nye, kraftige nedskæringer i antallet af ansatte, og det er store tal, der nævnes en række steder.

Jeg vil gerne nævne et enkelt eller to eksempler: antallet af ansatte på Rigshospitalet skæres ned med 432 årsværk – det er det nye mærkelige udtryk for et menneskes arbejdsindsats i et år. Det vil give voldsomme problemer på Rigshospitalet. Antallet af ansatte ved vore domstole nedskæres med 4 pct. i en tid, hvor sagerne antal stiger, og hvor der er meget lange ventetider på at få sager behandlet. Det er ikke forsvarligt.

Man skærer ned på Levnedsmiddelstyrelsen – en meget vigtig institution – med 12 pct. i personalet. I Konkurrencerådet – det tidligere Monopoltilsyn – fjernes hver tredje medarbejder, samtidig med at Forbrugerstyrelsens personale skæres ned med 10 pct. Begge disse nedskæringer betyder store forringelser for landets forbrugere.

Vi anser ikke disse og en række andre personalenedskæringer for at være forsvarlige, og vi tror heller ikke på, at de vil kunne indbringe den samlede lønsumsbesparelse, der fremgår af finanslovsforslaget, på 2,4 mia. kr.

Vi er derfor ved denne finanslovbehandling i den situation, at vi ikke længere tør tro på, at regeringen er nøgtern og realistisk i sine forventninger til statens økonomi. Vi har tidligere næret rimelig tillid til tallene, det gør vi ikke længere.

Vi har derimod aldrig troet på nogle centrale dele af regeringens metoder til at løse statens økonomiske problemer. Vi vil gerne være med til at omlægge, effektivisere og forbedre hele det offentlige område. Vi vil meget gerne være med til at få mere for de samme penge eller få det samme for færre penge. Regeringen har også altid kunnet få vores støtte til modernisering af det offentlige område, både i stat, amter og kommuner, og vi har også gerne fordomsfrit diskuteret, om en eller anden offentlig service forsvarligt kan reduceres eller måske undværes.

Men vi kan eksempelvis ikke se nogen som helst fornuft i en rent ideologisk beslutning om at fjerne 10.000 offentlige arbejdspladser om året i en årrække. For den beslutning bygger jo ikke på en gennemgang af det offentlige område og på konkrete og begrundede forslag til omlægning og reduktioner. Det er en politisk beslutning om, at så mange skal der væk.

Det er altså ikke sagligt begrundet i en konkret vurdering, så behovet for det arbejde, der laves af de 40.000 mennesker, der skal fjernes fra deres arbejdsplads i løbet af de næste 4 år, er taget i betragtning. Og det kan heller ikke begrundes med, at det er samfundsøkonomisk nødvendigt eller forsvarligt, for det er det ikke i en tid, hvor vi har op imod 300.000 arbejdsløse. De fyrede ansatte og dem, der ikke får arbejde, fordi en arbejdsplads forsvinder ved naturlig afgang, som det hedder nu om dage, vil jo presse arbejdsløsheden endnu højere op direkte eller indirekte. Derfor sparer staten i realiteten meget få penge ved at nedlægge tusindvis af arbejdspladser hvert år.

Tager man de samlede virkninger med, f.eks. også på amternes og kommunernes økonomi, så er besparelsen ved at fjerne en medarbejder fra lønlisten i staten, eksempelvis med en årsløn på 180.000 kr., formentlig kun omkring 20.000–25.000 kr., og så har samfundet samtidig mistet værdien af hans eller hendes arbejdsindsats i et helt år. Det er der ingen fornuft i, heller ikke samfundsøkonomisk.